

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IV. Exercitij huius praxis amplius declaratur, nec non quidam valde facilis, fructuosus, multamq[ue] perfectionem includens in præsentia Dei ambulandi modus proponitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

motus & concitatus per seipſe concipit, etſi forte verbis nõ tum compositis & ordinatis, atque illæ priores ſunt quas iam attulimus, concipiantur. Minus vero neceſſarium eſt, vt orationes hæ & multæ & diuerſæ ſint: nam vel vna, ſapius magno cum affectu repetita, ſatis eſſe poterit, vt multos dies, quin imo toto vitæ tempore, in hoc exercitio ſe quis impendat. Si enim te proſicere comperias, frequenter & identidem illa Apoſtoli Pauli verba, *1. Cor. 9. verſic. 6. Domine quid me vis facere?* Vel illa Sponſæ, *Cantic. 2. verſic. 16. Dilectus meus mihi, & ego illi.* Vel denique illa Prophetæ: *Pſalm. 72. verſic. 25. Quid enim mihi eſt in cælo, & à te quid volui ſuper terram?* repetendo; non eſt neceſſe ad alia tranſeas: ſed in hoc mane & perfevera, & hoc continuum tuum exercitium, & in præſentia Dei ambulandi ſtudium ſit.

CAPVT IV.

Exercitii huius praxis amplius declaratur, necnon quidam valde facilis, fructuoſus, multamque perfectionem includens in præſentia Dei ambulandi modus proponitur.

INTER alias aspirationes & orationes Iaculatorias, à nobis uſurpandas identidem, non poſtrema, ſed facile princeps, & ad exercitii huius praxin conuenientiſſima eſt illa, quam nos docet Apoſtulus, dicens, *priori Corinthiorum decimo, verſiculo trigeſimo primo: Siue manducatis, ſiue bibitis, ſiue aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite.* In omnibus ſcilicet quæ ages, aut ſaltem quam poteſt frequentiſſime, cor tuũ ſtude ad Deũ ſuſtollere, ac dicere, Propter te Domine hoc ago, vt ſic te delectem, tibi que gratificer: quia id ita fieri iubes. Voluntas tua,

mea eſt, tuum beneplacitum meum: aliud equidem velle & nolle non habeo, quã quod ipſe aut voles aut noles: quin omnem meum gaudium, voluptas, atque exultatio eſt, vt voluntatem tuam adimpleam, tibi placeam, ſatisfaciam, & gratificer, nec aliud eſt in cælo vel in terra, quod cupiam, deſiderem, aut in quod oculos meos conijciam.

Eſt hæc optima in Dei conſpectu iugiter ambulandi ratio, atque ea admodum facilis, vtilis, magnamque perfectionem includens: hoc namque eſt in continuo quodam amoris Dei exercitio agere.

Quoniam vero hæc de re in aliis locis egimus, hoc tantum hic addere viſum, hanc vnã de optimis & fructuoſiſſimis, quas habere poſſumus, in oratione ſemper agendi rationibus eſſe. Vt nihil aliud, quod ad plenam exercitii huius commendationem laudemque dicatur, deſſe videatur quam dicere, per ipſum nos continuam illam & iugem conſequi orationem, quam in Euangelio Saluator noſter Chriſtus à ſequacibus exigit, *Oportet ſemper orare, & non deficere.* Ecce quæ enim dati melior oratio poteſt, quã quod maiorem Dei gloriam & honorem ſemper deſideret, cuiusque voluntati ſemper & in omnibus ſe conformet; vt vide licet aliud non velit, vel nolit, quã quod Deus vult, aut non vult, & omnis & vnica eius voluptas & beneplacitum ſit, voluptas & beneplacitum Dei.

Hanc ob cauſam inſignis quidam Doctor Theologus non ſine ratione tradit, eum, qui per affectus hos & deſideria interiora in hoc exercitio diligenter perfeuerabit, tantas ex eo utilitates capturum, vt ſuum ipſe cor breuiſſimo tempore mutatum, & plane alium factum ſe eſſe, percepturus ſit, adhæc cum particularem quandam in eo à rebus terrenis auerſionem, tum ſingularem erga Deum & diuinam affectum notaturus. Hoc ſcilicet eſt iam incipere eſſe ciuem cæli, & domus Dei intimum, familiare & domesticum, *(Iam non eſtis, inquit Apoſtulus, hoſtites &*

Ad maiorem Dei gloriam.

Tract. 3. c. 8. Tract. 8. c. 4.

Luc. 18. 1.

Optima hæc eſt oratio cor immutans.

Dionys. Carthas. Lib. 1. de contemplat. c. 25.

Facit ciuem cæli.

Ephes. 2. 29.

Ef 3 adue-

Apo. 22. 4. aduena, sed estis ciues sanctorum. & domesti-
ci Dei. Illi nimirum sunt nobiles illi quos
in Apocalypsi sua Ioannes conspexit, no-
men Dei in frontibus suis scriptum ha-
bentes, quod est continua quaedam & ju-
gis Dei memoria & praesentia. (*Et vide-
bant faciem eius, & nomen eius in frontibus
eorum.*) Eorum namque conuersatio &
studium non tam in terra est, quam in cae-
lo. *Phil. 3. 20.* *2. Cor. 4. 18.* Nostra autem conuersatio in caelis est. Non
contemplantibus nobis quae videntur: quae o-
nim videntur, temporalia sunt: quae autem
non videntur, aeterna.

*Coram eum
Deo loquere,
nec extra te
abeat.*

*Meditatio fa-
cienda ac si
res coram a-
geretur.*

Notandum autem est, quando hos a-
ctus concipimus dicendo: Propter te Do-
mine hoc ago, ac propter nomen tuum,
& quia tu ita vis, aut alios huiusmodi, ita
eos concipi & dici debere, quasi cum Deo
coram loqueremur, non vero quasi cor-
vel cogitationem procul à nobis, vel ex-
tra nos eleuaremur. Per magni porro in
hoc exercitio haec aduertentia interest:
Id namque proprie est in Dei praesentia
ambulare; hoc est, quod exercitium hoc
facile, suauis & sapidum reddit, vtque
moueat, & fructum maiorem producat,
efficit. Quin & in aliis omnibus oratio-
nibus, in quibus nimirum meditamur
Christum aut in cruce fixum, aut ad co-
lumnam alligatum, monent, qui de ora-
tionis habenda methodo scripserunt, id
ita nos imaginari debere, non quasi in
Hierusalem, & iam à mille eoque ampli-
us annis contigerit (quia hoc magis ho-
minem fatigat, & minus animum mouet)
sed quasi coram, & ante oculos nostros
gereretur, ita vt nobis & virgarum ictus,
& clauorum infligendorum sonitum au-
dire videamur. Simili modo cum de mor-
te meditandum erit, ex illorum doctrina
fingere nos debemus, velut morti vici-
nos à medicis omnibus derelictos, & ce-
reum sacrum manibus gestantes. Quanto
ergo magis erunt illi, quos diximus actus
in hoc de Dei praesentia exercitio ita con-
cipiendi, non tanquam cum aliquo ab-
sente & procul posito, sed quasi cum Deo
praesente loqueremur, cum id & ipsum ex-
ercitium exigat, & reuera ita sit.

CAPVT V.

*Ostenditur in quibus hoc in Dei
praesentia ambulandi, exercitium,
ab aliis exercitiis differat, &
iis praecellat.*

VT exercitii huius, & modi in Dei
praesentia ambulandi, de quo hacte-
nus locuti sumus, dignitas & utilitas ma-
gis innotescant, itaque ipsum melius in-
telligatur, aliquot eius differentias &
excellencias adducemus. Primo, in aliis
exercitiis, quibus nonnulli ad coram Deo
ambulandum, trahi solent, omnia non-
nisi meri intellectus conceptus ac specu-
lationes esse, & in Deo sibi praesente ha-
gendo solum consistere videntur: porro
hoc nostrum, illum intellectus & fidei ac-
tum (Deum scilicet praesentem esse) praesupponit,
vnde ulterius ad actus amoris
Dei concipiendos progreditur; atque in
hoc id potissimum consistit. Hoc autem
primo & melius & fructuosius esse, ad o-
culum patet. Et sicut in materia de ora-
tione diximus supra, non tam esse in acti-
bus intellectus (quae est meditatio & reru
consideratio) quae in actibus voluntatis, id est,
in affectibus, & desideriiis virtutis, & imita-
tione Christi sistendum, atque is esse fru-
ctus orationis debet: ita praecipua huius
exercitii pars & fructuosissima, & optima,
in actibus voluntatis consistit. Quocir-
ca hoc vnum est, cui sic debemus insiste-
re.

Secunda, quae ex dictis sequitur, est,
exercitium praeter ceteris cum facillimum
esse tum suauissimum. In reliquis namque
quodam opus est discursu & fatigatione
intellectus atque imaginationis, ad res no-
bis imaginandas, atque hoc cerebrum afficere
& laedere solet: quare non potest esse tam
diuturnum, ac in hoc exercitio nullus o-
mnino requiritur discursus, sed soli affe-
ctus & actus voluntatis, qui sine ulla defa-
tigatione concipiuntur. Et si enim verum
sit aliquem in eo intellectus actum repe-
nit,